

Magdaléna
Pirožeková

Iba
nádej,
nestačí

MARENČIN PT

Magdaléna Pirožeková

Iba nádej nestačí

MARENČIN PT

© Magdaléna Pirožeková, 2014, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2014, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
981. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1067-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1068-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1069-6 (ePub)

Slabé svetlo pouličnej lampy sa odrážalo na chladnej, kamennej stene väznice. V mrežovanej cele v rohu miestnosti na tvrdej posteli sedel chlap, ktorý sa vôbec nepodobal na niekdajšieho vychýreného fešáka. Vždy perfektne upravené vlasy boli teraz mastné a strapaté, odstavajúce do všetkých strán. Krásnu, vždy oholenú a navoňanú tvár, vystriedala strhaná a tvrdá s niekoľkodňovým strniskom.

Chlap len tak sedel a hľadel von malým zamrežovaným oknom. Chcel prísť na to, kde spravil chybu. Sám sebe v duchu nadával, že bol taký hlupák a nechal sa zblbnúť. Zbytočne sa nechal ovládnuť hormónmi. Včas sa mal na to vysrať a radšej si niekde vyhoniť. Teraz by mohol niekde v pokoji čítať noviny a piť obľúbené presso v novučičkej kuchyni. Namiesto toho sedí v cele dvakrát tri metre a spolubývajúceho by najradšej zavesil za rebro do prievanu. Rozhodol sa však sekať dobrotu. O pár týždňov má totiž v úmysle požiadať o predčasné prepustenie za dobré správanie. Podľa právniky, ktorého platí až nadpriemerne, by sa mu to mohlo do pár mesiacov podariť. Bolo treba už len zatiahnuť pár špagátikov, potriasť tuctom rúk a všetko bude v suchu.

Keď sa tak stane a jeho prepustia, v prvom rade si podá tú podrazáčku mrchu, ktorá ho dostala za mreže. To kvôli nej tu teraz márne svoj drahocenný čas, zatiaľ čo mu peniaze pretekajú pomedzi prsty. Kvôli nej tu hnije zaživa, zatiaľ čo doma ho čaká luxusná, na mieru robená posteľ. Všetko je to len a len kvôli nej.

Zhlboka si vzdychol a zvalil sa na tvrdý, ba až kamenný matrac. Niet sa čomu diviť, ostatné vybavenie izby tiež nestalo za nič. Vankúš tenký ani papierové noviny a prikrývka,

ktorou by mohol počastovať leda tak koňa. Malý stôl rovno pod oknom mu slúžil akurát na pozeranie, pretože ho aj so stoličkou držalo pokope len zbožné želanie. Toaletu mali priamo v cele a určite ešte nevidela čistiace prostriedky. O komforte tu nemôže byť ani reči.

Z chuti si zahrešil. Najradšej by to tu všetko rozmlátil. Nenávidel toto miesto a počítal dni, kedy odtiaľto vypadne a dá si konečne poriadnu sprchu bez obáv, že mu niekto podreže krk.

„Zas nespíš?!“ zavrčal nad ním jeho spoluväzeň.

Volali ho Krysa. Dokonca aj dozorcovia, jeho pravé meno nepoznal.

„Zavri hubu a počítaj ovečky, Krysa!“ vyštekol naňho.

Nemal najmenšiu chuť počúvať hlúpe komentáre. Chcel len ticho, chcel počuť iba vlastné myšlienky. Potreboval si premyslieť plán, ako všetko ukončiť.

„Tak si svoje problémy nechaj pre seba,“ odvrkol Krysa a tuho sa rozkašľal.

„Čo ťa do toho, ak nechceš problémy, tak sa rob, že tu nie si.“ zavrčal.

Už len toto mu chýbalo. Rozohniť sa práve vtedy, keď chcel zaspáť. Boli dve hodiny v noci, o štyri hodiny majú budíček. Má čo doháňať. Plány na pomstu musia počkať. Teraz si potrebuje dobiť batérie.

1. kapitola

„Naozaj si myslíš, že je to dobrý nápad?“

Ema stála v kuchyni, v jednej ruke držala svoj mobil a v druhej palacinkáreň. A vraj ženy nevedia robiť dve veci naraz! Piekla otcove obľúbené palacinky. Doslova ju uprosil, aby ich spravila. Samozrejme, ako dobrá dcéra mu chcela vyhovieť. Veď čo by pre svojich milovaných neurobila, no nie?

Na linke mala svoju najlepšiu kamarátku, ktorá ju o dušu presviedčala, aby s ňou zahorela nákupnou horúčkou. Vede-la, že Ema nákupy z duše nenávidí. No musela ju vytrhnúť zo stereotypu, ktorý u nej vládol od rozchodu s Petrom.

Micha sa chystala na letnú sezónu do Nemecka so svojim priateľom, ktorého Eme ešte nestihla ani predstaviť. Z Po-pradu ju vyhodili po malom incidente, ktorý mala so svojim šéfom. Jasne a dosť stručne mu dala najavo, čo si o ňom a riadení jeho podniku myslí. Ten ju celý bordový s okamži-tou platnosťou prepustil a ona za bujarého potlesku svojich kolegov opustila nenávidené miesto v administratíve. Bolo len otázkou času, kedy sa to stane.

„Čo zase? Veď si chcem kúpiť len zopár handier na cestu,“ zlostila sa Micha.

„Nemyslím to,“ pretočila očami nad logickým myslením svojej priateľky a vyhodila upečenú palacinku do vzduchu. „Nie je priskoro ísť spolu na celé mesiace niekde do tram-tárie?“

„Och, nie je to tramtária, ale Nemecko. Veď je to za ro-hom...“

„Ako sa to vezme...“ zahundrala si sama pre seba Ema.

Micha sa robila, že to nepočula a pokračovala, „hrozne sa teším. Je to pre mňa ohromná výzva. Ak sa nepozabíjame, tak by to mohlo mať aj budúcnosť.“

„Ako chceš, len aby to zas nebol planý poplach.“

Nebolo tajomstvom, že sa o svoju najlepšiu priateľku veľmi bála. Boli spolu odmalička. Sú ako sestry. Nikdy od seba tak dlho neboli, maximálne mesiac. Ale štyri? To je celá večnosť. A okrem toho, ide tam s chlapom, ktorého ani poriadne nepozná, to je samovražda!

„Joj bože môj, zas lamentuješ. Už mi s tým piliš uši celý týždeň. Tak ideš so mnou, či nie? Nemám času nazvyš.“

„No dobre, idem.“ Vyklopila chutnú maškrtu na tanier a naliala si cesto na ďalšiu. „Ale nie dlho.“

„Tak fajn. O tretej som u teba. Macík mi dal svojho tátoša, tak arivedérči, MHD.“ Zasmiala sa a zložila.

Ema to Miche zo srdca priala. Ale aj tak mala zvláštny, hlúpy pocit.

Vykračovali si slnečným námestím v Kežmarku, obklopeným malými obchodíkmi s lákavými výkladmi a krivými figurínami. Leto sa blížilo, tak boli plné vzdušného šatstva a sandálov rôznych druhov. Stačilo si len vybrať.

Hoci bol len začiatok júna, tropické horúčavy ich trápili celý týždeň. Bolo to neuveriteľné už len preto, že podtatranská klíma im veľa tepla nikdy nedopriala. Avšak časy sa menia, lady sa topia a globálne otepľovanie je už za dverami. Teda aspoň podľa vedcov.

Ľudia sa preto logicky prispôbovali nielen móde, ale aj klimatickým podmienkam.

Ema zvolila kompromis. Ľahké kvetinové šaty na ramienka jej siahali až po kolená a sandáliky na grécky štýl len

zvýraznili štíhlosť a dĺžku nôh. Pôsobilo to jemne a decentne. Vlasy si nechala voľne padať na plecía, jediným doplnkom bola čelenka s obrovským bielym kvetom.

Nemala rada veľa doplnkov, podľa nej len zbytočne zavádzajú.

Konečne vyzerala sviežo a aspoň na prvý pohľad veselo. Od rozchodu s Petrom prešlo niekoľko týždňov a aj keď to ešte celkom nestrávilá, hoci sa snažila, aby to tak vyzeralo. Už kvôli rodine. Jej časté výkyvy nálad privádzali do vytrženia oboch rodičov.

„Jéj, tie žlté sandálíky sú chutné,“ zvýskla Micha a ponáhľala sa k výkladu, kde ten „skvost“ uvidela.

Nielen výkrikom, ale aj svojím dnešným outfitom vzbudila pozornosť okoloidúcich mladíkov. Mini krátke nohavice doplnila tričkom s hlbokým výstrihom a holým chrbtom. K ružovému tričku ružové žabky a mini kabelka, ktorá okolo nej poskakovala ako čivava. Vlasy mala zopnuté do rozčuchaného copu vysoko na temene hlavy, ktorý pôsobil, akoby si vlasy vôbec nečesala. Podľa Emy to však bolo OK.

„Na takých kopytách by som asi najbližšie pobožkala dlaždice na námestí. To nemôžeš myslieť vážne!“ Ema znechutene ohrnula nosom.

Vôbec sa jej nepáčili. Vyzerali veľmi lacno a najmä vulgárne. Priesvitný plastický opäťok, asi desať centňákov, sa jej zdal privysoký. Možno, ale len možno, by sa pri ňom pozastavila, keby mal korkovú podrážku a jemnejšiu krémovo žltú farbu. Ale takto? Pochybovala o Michinom duševnom zdraví.

„Nikto ťa nenúti, aby si si ich obúvala,“ odvrkla jej Micha. „Ja si len myslím, že by na nohe mohli vyzeráť zaujímavo.“

„Jasné,“ súhlasila Ema, no zároveň dodala, „ak by si sa chcela potočiť okolo chromovanej tyče, tak hej.“

„Vypila si dnes kyslé mlieko, či čo?!“

„Nie, ale ty si asi vkus zabudla doma v zásuvke. Prosím ťa, nielenže by sa ti v tom zle chodilo, ale vyzerala by si ako...“ nevedela to správne pomenovať.

Preto schytila kamarátku za ruku a ťahala ju čo najďalej. Pritom sa pokúsila o zmenu témy. Cítila, že ak by sa teraz pohádali, tak by bolo po nákupoch.

„Mala by si si skôr kúpiť slzný plyn, paralizér a kanady s ocelovou špičkou,“ navrhla jej s predstieranou vážnosťou.

„Nezdá sa ti, že to preháňaš? Nejdem na návštevu geta. Veď to budú len štyri mesiace. Uletí to tak rýchlo, že sa ani nenazdáš a budem klopať na tvoje dvere.“

Ema o tom dosť pochybovala, ale netúžila po tom, aby sa rozhádali. To je to posledné. Aj tak vedela, že si budú navzájom chýbať. Štyri mesiace. To bolo ako celý rok.

„Podľa mňa na smútok nebudeš mať čas. Veď je tu Adam. A tá záležitosť, pamätáš?“

Ema sa len trpkó zasmiala. Dá sa na to vôbec zabudnúť? Asi nie.

„Už je po všetkom. Martin je za mrežami a Adam ma už nemusí chrániť. Všetko je v poriadku. Okrem toho, že sa mi už pár dní neozval. Zrejme má veľa práce s novým prípadom.“

„Neboj sa, on sa ti ozve. Čo ho nepoznáš?“ upokojovala ju Micha.

Práve prechádzali okolo kaviarne. Sadli si na terasu, objednali kávu a pohrúžili sa do rozhovoru. Bolo to jednoduchšie ako viesť rozhovor uprostred davu ponáhľajúcich sa ľudí.

„A čo Peter?“ vydýchla Micha spolu s cigaretovým dymom a odpila si z pressa.

„Neviem. Zrejme to už vzdal. Prestal mi vyvolávať a vypisovať esemesky. Asi ho osvietilo a pochopil, že už je koniec.“

EMA inštinktívne vybrala z kabelky mobil a stlačila displej. Vyzeralo to, akoby na niečo čakala. Možno v kútiku duše dúfala, že tam nájde zmeškaný hovor alebo esemesky. Ale nič. Vynadala si a hodila mobil nazad do kabelky. Namiesto toho si zapálila. Musela si zamestnať ruky, aj keď na cigaretu v poslednom čase nemala vôbec chuť. Inak by mala mobil v ruke non stop. A to by nedopadlo dobre.

„Hovoríš to, ako keby si chcela, aby neprestal.“

„Hlúposť,“ vysmiala ju Ema a nervózne si potiahla. No neznelo to veľmi presvedčivo. „Nemám na také hlúposti čas. Začala sa sezóna. V najbližších dňoch ma čaká len dvojité šichta a posteľ.“

„Tou hlúposťou myslíš lásku? Ema, spamätaj sa!“ zvolala. „Nesmieš zase upadnúť do depresie. Len tak-tak sa mi podarilo dostať ťa z nej. Nabudúce by sa to podariť nemuselo. Si ešte mladá. A neprekvapilo by ma, keby si mi o pár mesiacov oznámila, že sa budeš vydávať.“

„To by som skôr čakala od teba,“ zasmiala sa Ema.

„No to určite,“ kývla Micha rukou a pokračovala: „S Adamom vám to pristane. Je mladý, dobre vyzerá. Určite má aj niečo v peňaženke, nepochybne aj v nohaviciach. Ale čo je najdôležitejšie... páčiš sa mu.“

Ema sa narovнала. Adamov opis ju celkom vyviedol z miery. Už len kvôli tomu, že ona si myslela presne to isté. Len sa neodvážila povedať to na plnú hubu ako jej kamoška. Micha bola vždy samá úprimnosť. Čo na srdci, to na jazyku. Niekedy ju za to obdivovala, vedela ako na ľudí.

„Možno máš pravdu, ale teraz určite nie. Okrem toho pochybujem, že so mnou chce niečo riešiť. Od chaty sa poriadne neozval. Nevidela som ho. Aj keď nepochybujem, že on mňa áno. Je to jeho práca. Ale prečo mi aspoň neodpisuje na esemesky...“

„Možno nemôže. Nerieš to, Ema. Po prvé, som rada, že si mi o všetkom povedala. Po druhé, povedal predseda, že ho odvolali. Tak má byť zrejme znova v utajení. A po tretie, verím, že čoskoro sa ozve. Nie som naivná pubertiačka. Viem rozoznať, kedy sa chlapovi žena páči a kedy nie.“

„Zaujímavé konštatovanie,“ uznala jej Ema .

„To vieš,“ Micha sa hrdo vyrovnala na stoličke, „skúsenosti.“

V tom momente obidve vybuchli do bujarého smiechu. Tú hlášku počúvali dennodenne od šéfa na brigáde. Bolo to ešte v období, keď obe chodili na strednú a cez leto brigádovali v stánku na kúpalisku. To boli časy!

„Ty si ťava,“ vyhlásila Ema.

O hodinu neskôr už obe cupitali k autu Michinho priateľa. Ovešané nákupnými taškami ako vianočný stromček sa opreli o auto a hlasno vzdychli.

„To bol deň. Naposledy som svojej peňaženke takto ublížila na Vianoce,“ vyhlásila Micha a hodila tašky na zadné sedadlo.

„Ja som tej svojej slúbila, že ju budem šetriť.“ Sadla na sedadlo spolujazdca a nazrela do nej. „Nabudúce to už splním. No čo už. Nevydalo.“

„Tak nesľubuj, čo nemôžeš dodržať.“ Naštartovala bieleho tátoša a vyrazila na cestu. „Domov? Či ku mne?“

„Jasné, že k tebe. Nezavrieš sa ma, kým za tebou v lietadle nezavrú dvere.“

„Ďakujem, ty pijavica,“ zasmiala sa Micha. „Tak, ako si sa rozhodla? Zavolaš mu ešte raz?“

„Komu? Petrovi?“

„Nie, Adamovi. S Petrom si to už predseda uzavrela. Nie?“

„Ale hej, hej. Len nechápem, načo mu mám volať. Najprv

nedvíha, potom je nedostupný a ani na esemesky nereaguje. Keď bude môcť, ozve sa sám. Tak s tým už daj pokoj.“

Mícha len pretočila očami. Zabočila ku kruhovému objazdu a zastavila v kolóne, ktorá sa pred ním utvorila. Vyzeralo to na dlho. Preto sa na sedadle otočila k Eme, aby zdôraznila vážnosť svojich slov.

„Počúvaj ma, herečka. Hoci je nepísaným pravidlom to, že sa má prvý ozvať chlap žene, nie je to vždy tak. Mala by si ho ďalej kontaktovať. Vyburcovať ho k tomu, aby sa ti ozval. Nesmieš sa stiahnuť. Ak ťa má naozaj rád, tak sa skôr či neskôr ozve. Tomu ver. Tak nevymýšľaj a rob, čo máš. Inak to vezmem do svojich rúk ja, tak ako na strednej, a potom budeš spokojná. To ti garantujem.“

Na dôkaz toho, že to myslí vážne, jej šermovala ukazovákom pred nosom. Až jej ním skoro vypichla oko.

Mícha už mala po krk toho, ako sa jej kamarátka ľahko vzdáva. Nespoznávala ju. Akoby to boli dve rozdielne osobnosti v jednom tele. To nebola ona. Sled udalostí v jej živote ju zmenil na nepoznanie.

„Ešte chvíľu tu šermuj s tým prstom a vypichneš mi oko. Chceš, aby som ti ho zlomila? Nebudem sa podlizovať.“

„To nie je podlizovanie. Kedy to už konečne pochopíš?“

2. kapitola

Hneď na druhý deň Ema urobila, ako jej Micha kázala. No dočkala sa len odkazovky. Ovládla sa, aby mu nenechala štipľavý odkaz. Naozaj ju to hnevalo. Už-už to chcela urobiť, ale nechala to tak. Ak bude chcieť a môcť, tak sa jej ozve. Dovtedy sa bude tváriť, že neexistuje.

O dva dni neskôr sa stalo nemožné – zazvonil jej mobil. Meno, čo uvidela na displeji, ju tak vyviedlo z miery, že sa musela trikrát zhlboka nadýchnuť, kým prijala hovor.

„Je od teba veľmi milé, že si si našiel čas. Zvažovala som nájomného vraha, či súkromné očko, ktorý by ti pripomenul, že žijem. Ale na poslednú chvíľu som si to rozmyslela. Preto som veľmi, ale veľmi zvedavá, akú výhovorku máš pripravenú na to, aby si mi vysvetlil, prečo sa zatajuješ.“

Záplava slov, ktorú naňho namiesto pozdravu spustila, ho trochu vyviedla z miery. Aj keď to bolo povedané veľmi pokojne a sarkasticky, nevedel, ako reagovať. Tušil, že bude zúriť. Ale tentoraz hovorila pokojne a z každého jedného jej slova ho mrazilo.

„Vyrezali ti jazyk? Alebo som ohluchla? Možno jedno aj druhé, keďže som od teba nepočula ani ahoj. Ale varujem ťa. Neopováž sa mi klamať. Inak to trpko oľutuješ.“

Počula, ako si Adam do telefónu odkašľal. Nakoniec sa predsa len odvážil prehovoriť.

„Chcel som sa ozvať. Ale nemohol som. Nerád by som to vysvetľoval takto cez telefón.“

„Tak budeš musieť.“ Zavrčala.

„Ako myslíš,“ vzdychol. „Po tom, ako ma odvolali, ma na

centrále zatvorili do vyšetrovacej miestnosti. Držali ma tam päť dní. Bez jedla, bez vody, nedovolili mi ani jeden jediný telefonát. To kvôli tomu som sa ti nemohol ozvať.“

„Čože?!“ neverila vlastným ušiam. „Prečo? To kvôli mne?“

„Noo, aj áno, aj nie. Nadobudli podozrenie, že vieš o celej operácii. Ubezpečil som ich však, že vieš len to, čo je nevyhnutné.“

„Asi ti neverili, keď ťa tam držali tak dlho.“

„Nie, neverili, musel sa za mňa zaručiť môj šéf. Hoci zrejme mal čo robiť, kým ich presvedčil,“ priznal Adam a zhlboka si vzdychol. „Bol som v úbohom stave, Ema, naozaj. Dva týždne som sa liečil. Bol som na infúziách a skoro celé dni som prespal. Hladovku by som vydržal, ale to mučenie... trochu ma vzalo.“

„Trochu?! Asi to trochu nebolo, keď si sa liečil dva týždne. To nie je možné, prečo ti to tvoji šéfovia urobili? Robil si, čo si mohol. Len tebe vďačím za svoj život.“

„Ja to viem, aj ty to vieš. Najväčším problémom však bolo, že z agentúry unikli isté informácie a podozrenie padlo, samozrejme, na mňa. Keď sa všetko uviedlo na správnu mieru, tak moji šéfovia usúdili, že bude najlepšie na nejaký čas nás odpratať, kým sa nepríde na to, kto je pravý vinník.“

„Ako upratať? Nerozumiem,“ koktala.

Čo ich chcú zabiť, zakopať, alebo niekde zavrieť? Preboha, a na ako dlho? Do čoho sa to zase zaplietla?! Už videla, ako sa pokojný život, ktorý si predstavovala, rozpadol ako rožok na strúhanku. Skvelé. Naozaj perfektné.

„Odcestujeme niekam za more, len na istý čas, kým to všetko neprehrmí.“

„Zbláznil si sa? Nemôžem len tak odísť. Mám tu prácu, rodinu, priateľov... všetko. Nemôžem to tu len tak nechať.“

„Tebe to stále nedochádza, Ema? Vo firme máme škodnú. Kým ju neodhalia, tak si v nebezpečenstve nielen ty, ale všetci, ktorých chránime.“

„Ako ste prišli na to, že máte donášača?“

Sadla si na stoličku vo svojej izbe a snažila sa dať dokopy päť a päť. Hoci bolo len desať hodín večer, jej mozog zrejme vypovedal službu.

„Jednoducho. O tvojom prípade vedelo len päť ľudí. Ja, môj šéf a traja ďalší agenti, ktorí sa so mnou striedali pri strážení. Vyšlo však najavo, že o tom vie podstatne viac ľudí, než je vhodné. Samozrejme som bol na odstrel prvý ja.“

„Preniklo to von?“ vzdychla zhrozene.

Panika a triaška, ktorá ňou lomcovala, jej zatienila mozog. Nemohla reálne uvažovať. Zase je to tu. Zase ten otrasný kolotoč. Prečo jej život nemohol prebiehať úplne pokojne. Keby nestretla Martina Krepáka, teraz mohla žiť s Petrom. Mohli sa milovať. Možno plánovať spoločnú budúcnosť. Ale namiesto toho má skazený život. Kvôli klamstvám, zapieraniu a večnému tajnostkárstvu stratila lásku svojho života. Čo ešte sa musí stať, aby mala konečne pokoj?

„Bože, to je ako zlý film. Toto sa v normálnom živote normálne nedeje.“

„Teraz už hej,“ zasmial sa trpkou.

„Adam, ja na toto nie som stavaná. Myslela som si, že už je po všetkom. Krepák je v base a ja môžem žiť. Prudké zmeny mi nerobia dobre.“

Vstala a prechádzala sa po svojej izbe. Jednou rukou sa držala za hlavu, začínala ju bolieť. Už je to tu. Migréna. Ako pubertiačka chcela byť hrdinkou v akčnom filme s romantickým koncom. Ale toto je realita. Toto sa na Slovensku predsa nedeje. Alebo áno? Koľko takých slepých, ako je ona, ešte chodí po svete?

Prečo ju nepošlú niekde do tábora, ale namiesto toho za more? Čo tam? Bude žiť v malej chalúpke na kraji útesu a loviť ryby?

„Teraz to neriešme. Upokoj sa a zhlboka sa nadýchni. Zabiť ma môžeš potom. Som na nohách už príliš dlho na to, aby som sa teraz hádal. Všetko je zariadené.“

„Ale...“ začala, no strácala argumenty, „ale čo moji rodičia, čo im poviem? Nemôžem sa len tak zbaliť a zmiznúť.“

„Napríklad im povedz, že ideš na loď, za prácou. Povedz im hocičo. Len to neodkladaj.“

„Našich len tak neoklamem. Mamu porazí...“

„Tak im povedz, že to prišlo rýchlo. Musíš sa rozhodnúť teraz, lebo inak...“

„... sa ďalších narodenín nedožijem,“ dokončila zaňho, až jej naskočila husia koža.

„Keď chceš, môžeš to povedať aj takto. Ale je lepšie, keď nevedia nič o tom, čo sa okolo teba deje. Aspoň pre nich je to najlepšie.“

„Ach, no dobre, to mi je jasné!“ zavrčala.

Čo teraz? Nikdy nebola až taká spontánna. Hoci vedela, že to musí urobiť, odvaha ju opúšťala.

„Ema, teraz nie je čas na zbytočné reči. Ráno po teba prídem. Zbal' si len nevyhnutné veci, zvyšok nakúpime cestou. Pas a doklady si vezmi zo sebou.“

„Počkaj, dnes ráno... Akože dnes?!“

„Nie, zajtra. Ešte sa ti ozvem.“

Vtom jej čosi napadlo. A čo jej práca? Na to nikto nepomyslel. Dočerta.

„V práci mám dať akože výpoveď? Alebo neplatenú dovolenku? Či ako si to predstavuješ?“

„Už som povedal, všetko som zariadil,“ povedal pokojne,

akoby sa nič nedialo a on si len teraz spomenul, že niečo zabudol. „Keby ti do zajtra volali, tak nezabudni, že si si zlomila obe nohy, a preto ideš na dlhodobé liečenie do zahraničia. Ešte niečo?“

„Tak už ma len zaujíma, ako sa mi to pri všetkej mojej šikovnosti podarilo.“

Som najhorší človek pod slnkom. Hanba mi.

Nadávala si v duchu, keď vychádzala z obývačky, asi desať minút po telefonáte s Adamom. Až priveľmi ľahko sa jej podarilo presvedčiť svojich rodičov o jej „práci na lodi“. Chvíľu si myslela, že ich Adam zdrogoval. Ale len dovtedy, kým sa jej mama nerozplakala a nezačala lamentovať. Vraj je to narýchlo, a nezabudla ju poučiť, aké sú cesty nebezpečné. Že ona je jej jediná dcéra, chvíľu sa dokonca zaprisahala, že ju nikam nepustí. No keď prehrmel prvotný šok, tak sa s nimi rozlúčila a ubezpečila ich, že bude v poriadku.

Za toto sa budem smažiť v pekle. Dostanem za to vôbec na spovedi rozhrešenie?!

S hlasným povzdychom sa vo svojej izbe zvalila na posteľ a potichu sa rozplakala. Zrazu jej prišlo všetko ľúto. V duchu pritom preklínala Martina za to, že sa jej priplietol do cesty, Peťa za to, že jej neveril a Adama za to, že existuje.

Nevedela si so sebou rady. Posledné dni sa správala veľmi čudne. Pri rozprávkach ronila slzy, pri hororoch sa smiala a pri romantických filmoch jej bolo zle od žalúdka.

Z toho náporu hormónov, čo sa v nej naraz búrili, jej bolo nanič. Nevedela, ako to celé zvládne. Nemala ani potuchy o tom, kam pôjde. Adam jej nič nepovedal, ani nenaznačil. Len že to bude niekam za more. Môže to byť kdekoľvek. Ostrov, Sibír alebo džungľa. Ako sa tam, preboha, dopravia?

Modlila sa, len nech to nie je letecky. Nikdy neletela. Nevie, čo má čakať, ako sa jej telo bude správať. Okrem toho, lode sa tiež bála. Vedela, že jej pri tom bude zle od žalúdka. Prvý aj poslednýkrát sa na lodi plavila s rodičmi na hrad Devín. Bola to krásna plavba a naplno si ju užila. Ale to nebola plavba po mori, len obyčajný Dunaj. Len čo sa vtedy loď zaknísala, prehítala sliny a modlila sa, aby sa nepovracala.

Vstala z postele, utrela si slzy a prešla naprieč izbou ku skrini. Z hora vytiahla veľký cestovný kufor. Už teraz vedela, že jej nebude stačiť. Hodila ho na posteľ a zlostne doň nahádzala, čo jej prišlo pod ruky. Svetre, tričká, krátke aj dlhé nohavice. Sukne aj šaty. Plavky aj spodnú bielizeň. Nevedela, čo všetko si má pobaliť. Tak vzala z každého rožku trošku. Nezabudla ani na topánky a hygienické potreby. Lieky a iné dôležité veci. Možno tam nebude obchod ani lekáreň. Je ťažké pobaliť sa, keď neviete, čo všetko budete potrebovať. Keď skončila, kritickým okom zhodnotila výsledok.

Toto všetko sa jej vošlo „len“ do jedného lodného kufra, cestovnej tašky, malej príručnej tašky a plážovej kabelky.

„No,“ vzdychla, „hádám ma s tým cez hranice pustia.“

„A keď nie, tak ti zvyšok pošlem poštou,“ ozvalo sa jej za chrbtom.

Vo dverách stála Micha s rukami v bok a so širokým úsmevom na perách. Obe kamarátky si padli do náručia a stískali sa, akoby sa už viac nemali vidieť.

„Ale si sa s tou dovolenkou poponáhľala, to ti poviem,“ zašepkala jej Micha na pleci.

„Kiež by to bola dovolenka a nie únikový plán,“ rozplakala sa Ema a sadla si na jeden zo svojich kufrov.

„Som rada, že si mi zavolała. Inak by som ťa vystopovala až do toho vášho úkrytu ako drogový pes.“